

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.250/2022/4.

A felperes:

(felperes neve) ((lakcíme).)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dévényi & Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Dévényi-Dabrowsky Géza ügyvéd; iroda címe.)

Az alperes:

(alperes neve) ((székhelye).)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

(jogtanácsos neve) jogtanácsos ((székhelye).)

A per tárgya:

Közhatalom gyakorlásával okozott kár

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

(település neve)i Törvényszék 14.P.20.021/2022/12.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

A felperes, 14.P.20.21/2022/14.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12 500 (tizenkettőezer-öttszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az alperesi Rendészeti Igazgatóság (...) Alosztály hivatásos állományának három tagja 2019. május 9. napján (település neve) belterületén, a (utca neve) szám alatti útszakaszon közlekedésrendészeti ellenőrzés alá vonta a felperest, aki az (gpjmű frg.rszm.-a) forgalmi rendszámú (gépjármű típusa) típusú gépjárművel közlekedett. Az ellenőrzés során megállapításra került, hogy a jármű hátsó két – Barum Bravuris 3 típusú – gumiabroncsának profilmélysége nem felelt meg a jogszabályban meghatározott értéknek. A tapasztaltak szerint a gumiabroncsok kopásjelzője is kopott állapotban volt. Az intézkedést végző rendőrök az ellenőrzéskor gumiabroncs bordázاتمérő készüléket nem használtak. Tájékoztatják a felperest, hogy vele szemben szabálysértési feljelentést tesznek, és a gépjármű forgalmi engedélyét a helyszínen bevonták.

[2] A feljelentés alapján a (település neve)i Rendőrkapitányságon a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 05.) KPM – BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 5. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző, valamint a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. tv. (Szabs.tv.) 224. § (1) bekezdése szerint minősülő közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértésének elkövetése miatt indult a felperes ellen szabálysértési eljárás.

[3] A szabálysértési hatóság 2019. május 31. napján kelt 04803/188-1/2019. szabs. számú határozatában a felperest 25 000 Ft pénzbírsággal sújtotta a feljelentésben szereplő szabálysértés elkövetése miatt. A felperes a kérelmére tartott személyes meghallgatáson kérte az eljárás megszüntetését, és állította, szabálysértést nem követett el, mert az általa vezetett gépjármű gumiabroncsai megfelelőek voltak. Ennek alátámasztására a gumiabroncs szervíz által kiállított jegyzőkönyvet és fényképfelvételeket csatolt. A szabálysértési hatóság 2019. július 12. napján kelt (.....). szabs. számú határozatában a pénzbírságot kiszabó határozatot visszavonta, és a szabálysértési eljárást megszüntette a Szabs. tv. 83. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja alapján, mert az eljárás adatai alapján nem állapítható meg szabálysértés elkövetése, és az eljárás folytatásától sem várható eredmény. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a rendelkezésre álló fényképfelvételekből kétséget kizáróan nem volt megállapítható, hogy a két hátsó gumi milyen mértékben volt kopott, ezért a feljelentésben írt megállapítások nem bizonyítottak.

[4] A felperes a keresetével egyező tartalmú kárigényt kívánt érvényesíteni az alperessel szemben, amely kérelmet az alperes elutasított.

A kereset és az ellenkérelem

[5] A fizetési meghagyással indult és az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban fenntartott keresetében a felperes kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 500 000 Ft és annak 2020. március 6. napjától járó késedelmi kamata, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (IM r.) szerint felszámított 25 000 Ft ügyvédi munkadíjból álló perköltségének a megfizetésére. Keresete jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 6:519. §-át, 6:522. §-át, 6:540. §-át, 6:548. §-át és 6:520. §-át jelölte meg. Tényállítása szerint az intézkedő rendőrök a közúti ellenőrzéskor nem az adott helyzetben elvárható módon jártak el, az ellenőrzést nem a szakmai protokollnak megfelelően végezték el, mert gumiabroncs bordázاتمérő készüléket az ellenőrzéskor nem használtak. Kirívóan szakszerűtlen, hogy a rendőrök csupán szemrevételezéssel állapították meg a gumiabroncs kopottságát, ezzel megszegték a 6/1990. (IV. 12.) KÖHÉM rendelet 36. §-ában foglaltakat.

[6] Kárigényét a gépjármű forgalomból való kivonásának idejére fizetett 491 028 Ft bérleti díjban, valamint a műszaki vizsgáztatással és a jármű elszállításával felmerült 10 000 Ft költségben jelölte meg.

[7] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, amelyet az IM rendelet alapján számított fel.

[8] Védekezése szerint a közlekedésrendészeti ellenőrzés időpontjában felmerült információkból megalapozottan lehetett következtetni a szabálysértés elkövetésére. Hivatkozott a KRESZ 5. § (1) bekezdés c) pontjában és 5. § (3) bekezdés b) pontjában foglaltakra. A rendőri intézkedést indokolta a KÖHÉM rendelet 9. § (1) bekezdése, és 36. § (4) bekezdése, amely a gumiabroncsok futófelület mintázatának magasságára vonatkozó szabályokról rendelkezik. Az ellenőrzés időpontjában a felperes által vezetett gépjármű gumiabroncsainak kopottságára utaló adatok merültek fel, ezért az ellenőrzést végző rendőröket intézkedési kötelezettség terhelte a 326/2011. (XII. 28.) Korm. rendelet szerint. Ugyancsak a rendőrök intézkedési kötelezettségét írta elő a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. tv. 44. §-a. A gépjármű forgalmi engedélyének helyszíni elvételére azért került sor, mert az intézkedő rendőrök szabad szemmel is egyértelműen meg tudták állapítani, hogy a gumiabroncsok oly mértékben kopottak, hogy a futófelületen lévő egyes kopásjelzők is megkoptak már. Ennek magassága 1,6 milliméter, így a kopásjelző kopottságából következően a gumiabroncs barázda mélysége ennél kisebb mértékű, ami a gumiabroncs azonnali cseréjét indokolja. Ha a futófelület mintázatának magassága akárcsak a gumiabroncs egyetlen pontján is a küszöbérték alá csökken, a gumiabroncs műszaki szempontból nem megfelelő, a gépjármű a továbbiakban a közlekedésben nem vehet részt. Az intézkedő rendőrök a hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket betartották, a forgalmi engedély helyszínen történő elvétele indokolt volt, ezért az intézkedés jogszerűnek minősült. Nem sértették meg az irányadó szakmai szabályokat, az szakszerű volt. A felróhatóság hiányában az eljárás nem volt jogellenes, ennek körében hivatkozott a Ptk. 6:520. § d) pontjára. Az ítélezési gyakorlat szerint a jogértelmezésben és jogalkalmazásban történt hiba alapvetően a felróhatóság körén kívül esik, csak a nyilvánvalóan téves és kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogszabály értelmezési tévedés alapozza meg a hatóság kártérítési felelősségét.

[9] A szabálysértési hatóság nem azért szüntette meg az eljárást, mert az adott cselekmény nem volt szabálysértés, hanem azért, mert a rendelkezésre álló adatok alapján nem volt bizonyítható szabálysértés elkövetése. Vitatta a kár bekövetkeztét.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25 000 Ft perköltséget. Megállapította, a felperes kárigényét a Ptk. 6:548. §-a alapján közigazgatási jogkörben okozott kártérítési felelősség címén kívánta érvényesíteni, amelynek feltétele egyebek mellett, hogy a jogosult vegye igénybe a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslatot. Rámutatott, a felperes a közigazgatási szerv határozata ellen, amely az eljárást bizonyíthatóság hiányában szüntette meg, további jogorvoslattal, panasszal nem élt annak megállapítása érdekében, hogy nem követett el szabálysértést. Ezt akként értékelte, hogy a felperes a rendes jogorvoslati lehetőséget nem merítette ki. Ennek hiányában pedig a kártérítési felelősség megállapítására nem látott jogszabályi lehetőséget.

[11] Nem találta fennállónak a kártérítési felelősség további jogszabályi feltételeit sem. Kiemelte, a felperes az eljáró rendőrök intézkedését azért tekintette jogellenesnek, mert a gépjármű gumiabroncsainak profilmélységét nem mérőműszerrel határozták meg. A felperes

azonban bírói felhívásra sem tudott megjelölni olyan jogszabályi rendelkezést, vagy protokollt, amely a profilmélység meghatározásához a mérőműszer alkalmazását kötelezővé tenné. Erre tekintettel az intézkedő rendőrjárőrök akár szemrevételezés útján is dönthettek akként, hogy a gépjármű paraméterei nem felelnek meg az irányadó jogszabályi rendelkezésnek és ezáltal az a forgalomban a továbbiakban nem vehet részt. Az intézkedő rendőrök egybehangzó vallomása szerint a gumiabroncsok egy adott pontban olyan mértékben voltak kopottak, hogy azok szinte már síkban voltak. Ezt minden kétséget kizáróan nem cáfolják a felperes által a (X)E Kft. által 2019. május 10. napján felvett jegyzőkönyvben foglaltak sem. Lehetett ugyanis a gumiabroncsoknak egyes helyeken olyan barázda mélysége, amely megfelelt a jogszabályi előírásoknak. Mindemellett utalt arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a jogértelmezésben és jogalkalmazásban történt tévedés vagy hiba csak kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogszabályértelmezési tévedés esetén alapoz meg kártérítési felelősséget. Ilyen rendkívüli súlyú tévedést a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítani nem lehetett.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására kötelezését, valamint az alperesnek az IM rendeletre utalással felszámított ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú perkielégben való marasztalását kérte. Hangsúlyozta, a Ptk. 6:560. § (1) bekezdése alapján az alperes az alkalmazásában álló rendőrök okszerűtlen, szakszerűtlen, minden alapot nélkülöző eljárásával okozott kárért helytállni tartozik. A kár összegét számlával igazolta, követelése nem eltúlzott. Fenntartotta, hogy a rendőrök a közúti ellenőrzéskor nem az adott helyzetben elvárható módon jártak el, mert az autógumik profilmélységét nem az erre rendszeresített eszközzel állapították meg. Intézkedésük tehát kirívóan szakszerűtlen volt, amely egyben felróható is. Tény, hogy nem tudott megjelölni olyan jogszabályi rendelkezést, amely kötelezően írja elő a mérőműszer alkalmazását, mivel azonban ilyen eszköz rendszeresítve van az alperesnél, a meghallgatott tanúk vallomásából pedig megállapítható, hogy ilyen eszköz nem volt náluk, eljárásuk nem volt szakszerű. Jogértelmezése szerint ő maga is a Ptk. 6:520. § d) pontja szerinti védett személy, mert joga volt a szakszerű rendőri eljáráshoz, ennek elmulasztása az érdekeit sértette. A másodfokú bíróságtól a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, költségeinek az IM rendeletre utalással való felszámításával. Hangsúlyozta, a felperes a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjában jelölte meg, vagyis az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülbírálatát azért kéri, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből téves jogkövetkeztetést vont le. Rámutatott, az elsőfokú bíróság a tényállásban rögzítette, hogy a felperes által vezetett gépjármű gumiabroncsai kopottak voltak. A megállapított tényállást, vagyis a kopottság tényét a felperes érdemben nem vitatta. Tényként rögzíthető tehát, hogy a gumiabroncsok olyan mértékben voltak kopottak, hogy azok nem feleltek meg a KÖHÉM rendelet előírásainak, ezért a KRESZ 5. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltaknak sem. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy – figyelemmel a konkrét jogszabályi rendelkezés hiányára is – az intézkedő rendőrök mérőműszer nélkül, szemrevételezéssel dönthettek úgy, hogy a kopott gumiabroncsok paraméterei nem felelnek meg a jogszabályi rendelkezéseknek. Értelmezése szerint a Ptk. 6:520. § d) pontja szerinti fordulat alatt csak a peres feleken kívül álló más személy érthető, az alperesi rendőrök intézkedése tehát azért sem tekinthető jogellenesnek,

mert a peres feleken kívül álló más személy jogilag védett érdekét nem sértette. Helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy a szabálysértési hatóság az eljárást a bizonyítékok hiánya, nem pedig a szabályszegés elkövetésének hiánya miatt szüntette meg, e körben pedig a felperes a rendes jogorvoslatot nem merítette ki.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[14] A fellebbezés alaptalan.

[15] Előrebocsátja az ítéltábla, hogy a fellebbezés az alperes kártérítési felelősségét megalapozó jogszabályhelyként a Ptk. 6:560. § (1) bekezdését tüntette fel, amely az épület tulajdonosának kártérítési felelősségét szabályozó rendelkezés, ezért az nyilvánvaló elírás.

[16] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A 2020. évi CXIX. tv. 76. § 10. pontja rendelkezése alapján 2021. január 1. napjától a Pp. 371. § (1) bekezdés c) pontja hatályát veszítette, azaz a fellebbezésnek nem kötelező tartalmi eleme a másodfokú bíróságtól gyakorolni kért felülbírálati jogkör és az annak alapul szolgáló indokok feltüntetése. A polgári eljárásjog legfontosabb alapelve a rendelkezési elv. A fél rendelkezési jogát juttatja kifejezésre a Pp. 2. § (2) bekezdése szerinti kérelemhez kötöttség elve, amely szerint a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. Ebből következően, ha a fél jogszabályi követelmény hiányában feltünteti a fellebbezésében a gyakorolni kért felülbírálati jogkört, ahhoz a másodfokú bíróság kötve van. A felperes elsődleges fellebbezési petítuma az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányul. E kérelem a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi felülbírálat gyakorlásával a Pp. 381. § szerinti lényeges eljárás szabálysértés esetén teljesíthető. A felperes fellebbezésében kifejezetten az elsőfokú ítélet Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjára alapított anyagi jogi felülbírálatát kérte. Kivételesen azonban ez esetben is sor kerülhet az eljárásjogi felülbírálatra a Pp. 370. § (3) bekezdése alapján. Ennek értelmében, ha a másodfokú bíróság a fellebbezésben nem hivatkozott eljárás szabálysértést észlel, és a fellebbező fél – miután azt a másodfokú bíróság a tudomására hozza – kéri annak figyelembevételét.

[17] Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során megsértette a Pp. 2. § (2) bekezdésében megfogalmazott kérelemhez kötöttség elvét.

[18] Az alperes anyagi jogi rendelkezési joga gyakorlása körében terjeszti elő ellenkérelmét és határozza meg adott esetben érdemi védekezésének tartalmát a Pp. 199. § (2) bekezdésében írtak szerint. Az ott felsorolt lehetséges védekezési fajták közül a rendelkezési joga gyakorlása körében jelöli meg azt, amivel a perben védekezni tud és kíván.

[19] A felperes követelését a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályaira alapította. Így annak megalapozottságához a Ptk. 6:548. §-a mellett alkalmazandók a Ptk. XXVI. címe szerinti a kártérítési felelősség általános szabálya és közös szabályai, így a Ptk. 6:519. §-a. Ahogyan azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította, a kártérítési felelősség a Ptk. 6:548. § (1) bekezdése szerinti speciális és a Ptk. 6:519. §-ában írt általános feltételek együttes megvalósulása esetén állapítható meg. Itt utal az ítéltábla arra, hogy az elsőfokú ítélet [25] pontjában a Ptk. 6:540. §-ának a feltüntetése szintén elírás. A Ptk. 6:548. § (1) bekezdésében írt egyik speciális feltétel a rendes jogorvoslat kimerítése, feltéve ha azzal a kár elhárítható. Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasító döntését elsődlegesen a jogorvoslati lehetőség igénybevételének mint a felelősség megállapításához szükséges

különös anyagi jogi feltétel hiánya miatt utasította el. Az alperes ellenkérelmében azonban ilyen tartalmú anyagi jogi kifogást nem adott elő, az eljárást megszüntető határozat tartalmára a jogellenesség hiánya körében hivatkozott. Így e feltétel meglétének vizsgálatára akkor kerülhetett volna sor, ha az anyagi pervezetést követően az alperes erre hivatkozik.

[20] A fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértés észlelése esetén a másodfokú bíróságnak a Pp. már fent hivatkozott 370. § (3) bekezdése szerint kell eljárnia. Az ítéltábla a fentieket mellőzve járt el, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság érdemben sem találta megállapíthatónak az alperes kártérítési felelősségét, és ezen álláspontjával az alább kifejtendők szerint egyetért. Ezért csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy nem osztja az elsőfokú bíróságnak a felelősség megállapításához szükséges különös anyagi jogi feltétel hiányával kapcsolatos álláspontját. A felperes a gépjármű forgalomból való kivonásával összefüggésben keletkezett kárát érvényesíti az eljárásban, az ennek elhárításához szükséges rendes jogorvoslatot kimerítette, amelynek eredményeként a hatóság a szabálysértési eljárást megszüntette, ezáltal elhárult a gépjármű forgalomba történő visszahelyezésének az akadály.

[21] Helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a kártérítési felelősség általános feltételei közül hiányzik a jogellenesség és a felróhatóság.

[22] A Ptk. 6:520. §-ában megfogalmazott főszabály szerint minden károkozás jogellenes, ezért ha a károsult bizonyítja, hogy a károkozó magatartással okozati összefüggésben következett be a kára, akkor a károkozás jogellenessége a törvény által vélelmezett, és a károkozás jogellenességének hiányát, azaz a) – d) pontok szerinti jogellenességet kizáró ok fennálltát a károkozónak kell bizonyítania. Az alperes e körben a Ptk. 6:520. § d) pontjára hivatkozott, amely szerint kizárja a jogellenességet, ha azt jogszabály által megengedett magatartással okozták, és a magatartás más személy jogilag védett érdekét nem sérti, vagy a jogszabály a károkozót kártalanításra kötelezi. A perben nem volt vitatott, hogy a rendőrök a közúti ellenőrzést jogszabályi felhatalmazás alapján végezték. További feltétel a jogellenesség kizárásához, hogy a megengedett magatartás más személy jogilag védett érdekét nem sérti. Téves az alperes álláspontja, hogy ez alatt a károkozó és a károsult személyén kívül álló harmadik személy értendő. Adott esetben a feljelentett jogilag védett érdekét súlyosan sérti a nyilvánvalóan alaptalan feljelentés, még akkor is, ha a feljelentő jóhiszemű volt (Nagykommentár a Polgári Törvénykönyvről 2013. évi V. tv.-hez Komplex Jogtár Ptk. 6:520. §). A perbeli esetben a felperes jogilag védett érdeke abban nyilvánult meg, hogy az ellenőrzést a rendőrök a jogszabálynak megfelelően folytassák le. E körben értékelendő az a felperesi kifogás, hogy a gépjármű gumiabroncsainak a profilmélységét a rendőrök nem mérőműszerrel határozták meg. A peradatokból azonban megállapítható, hogy ilyen eszköz használatára vonatkozó jogszabályi kötelezettsége az intézkedő rendőröknek nem volt. A felperes – ahogyan arra az alperes fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott – a gumiabroncsok kopottságának a tényét nem tette vitássá, kizárólag a mérőműszer használatának elmulasztását kifogásolta. Ezért csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes fellebbezési ellenkérelmében tett a jogorvoslat kimerítésének elmulasztására vonatkozó hivatkozása a Pp. 373. § (1) bekezdésébe ütköző meg nem engedett ellenkérelem változtatás.

[23] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak a felróhatóság hiányával kapcsolatban kifejtett álláspontjával is. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési hiba alapoz meg (Hasonlóan BDT2021. 4422, BDT2022. 4522, BDT2022. 4550). Nem okszerűtlen az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy a gumiabroncsok barázda mélységének – a másodfokú eljárásban már nem vitatott – kopottságára tekintettel az intézkedő rendőrök eljárása nem volt nyilvánvalóan és kirívóan téves.

[24] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[25] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az alperes a Pp. 81. §-a alapján és az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, 3. § (5) bekezdése és 4. § (1) bekezdés a) pontja alapján felszámított jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére.

[26] A felperest a perben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 62. § (1) bekezdés g) pontja alapján illetékfeljegyzési jog illette meg, a fellebbezési illetéket azonban perorvoslati kérelme előterjesztésével egyidejűleg megfizette, ezért arról az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

[27] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2023. február 2.

Dr. Béri András sk.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.

Dr. Kiss Gabriella sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró